

i g e n k ö n n y ű s z e r e p j á t é k

Merano

Világleírás

Összeállította: Nagy Balázs

2000. november 9.

Tartalom

1	Földrajz	3	2.1	Kezdetek	3
2	Merano története	3	2.2	Mindennapok	4

Bevezetés

Az Igen Könnyű Szerepjáték – Merano [Világleírás] az *IKSZ* fejlesztőinek írásos dokumentuma. Célunk egy egyszerű, de jó szerepjáték megírása. Az *IKSZ* modulokból épül fel. Jelen dokumentum az *IKSZ* egy alternatív világát tartalmazza. A modulokat (pl. tárgyak, kiegészítő szabályok, világleírások) az *IKSZ* weblapján tesszük közzé:

<http://www.iksz.hu/>

A dokumentumban zárójelbe zárt külön bekezdésekben található a változtatási szándékok. Ezek mindegyike (típus: megjegyzés [név])

formátumú. A típus lehet „fejezet”, „todo” (kidolgozásra váró feladat), „esetleg” (megvitatásra váró alternatíva). A megjegyzés bármilyen értelmes magyar mondat lehet. A név megadásának elhagyásakor a bejegyzés a dokumentum mindenkori karbantartójának datálódik.

Írta:

► Nagy Balázs (Jul the Keeper) <js@iksz.hu>

Copyright©1997-2000 Az Igen Könnyű Szerepjáték alkotói. Minden jog fenntartva. A dokumentum csak szabadon terjeszthető, pénzt csak a terjesztésért lehet felszámolni.

Ajánló

Merano a tudatlanság hazája. A világ hatalmas csapást szenvedett, és a túlélők középkori szintre süllyedtek vissza. A megmaradt eszközökből és a romvárosokban talált információkból próbálják néhányan rekonstruálni, mi is történhetett. Ami elveszett, azt megpróbálják újra feltalálni.

Nem tudják, mit jelenthet az a szó, hogy vallás, de ösztönösen is megpróbálnak hinni valami megfoghatatlanban. Addig is üldözik a nem hozzájuk hasonlókat.

Ha filmhez kellene hasonlítani a játékot, akkor a *Mad Max*-hez, vagy a *Neon City*-hez tudnám mérni.

Nagy Balázs

1 Földrajz

Merano nem az egész világ, csupán egy félsziget. Északról pusztító hőségű Örök Sziklasivatag, délről az óceán zárja körbe az ismert világot, Meranot. A félsziget területe csaknem 200.000 km². A térképen leginkább egy feje tetejére állított háromszögnek néz ki. A délkeleti partvidéke sík és homokos, míg délnyugaton hatalmas sziklák meredeznek ki a tengerparton, és a hatalmas Nordelán Hegység is végigvezet a part mellett. Néhol a hegyekben még látni egy-egy facsoportot, de ott is inkább csak csenevészebb bokrokat találni. Az Örök-sivatagot északon a Vörös Pusztta, egy kanyonokkal tarkított préri határolja, keletebbre pedig a Róthegeység. Ez a hegység védi meg a Békés Alföldet a sziklasivatag terjedésétől, megőrizve a kellemes, óceáni éghajlatot, és könnyű földművelést tesz lehetővé. Ettől délre a teljesen kopár Feketeföld található, ahol nem terem meg semmi: úgy hírlik, az Istenek Összecsapása közben felszántották sóval. A félsziget csücskén található a Sárga Sivatag, ami gyakori oázisairól, és állítólagos mesés kincseiről, hatalmas ősi épületeiről híres. Az északkeleti Égigérő Síkság, ami a Békés Alfölddel határos síkság szintén elsivatagosodott, és csak itt-ott vert fel a bozót. Stabil helyű oázisok ritkán vannak, ám nagyon gyakoriak a titkos vízlelőhelyek: a pusztta állatai és néhány elvadult embercsoport ezekből tartja fenn magát, és nem gyakori, hogy elárulják másnak is a titkukat.

A Nordelán Hegység szívében található a Nagy Felföld, ami magasabban van, mint a többi hegycsúcs, és állítólag teljesen sík. Teljesen ismeretlen a jelenlegi civilizáció előtt, mivel szinte lehetetlen megközelíteni, de a fagyos időjárás miatt nem is fűlik rá az emberek foga.

Az éghajlat trópusi: a hosszú száraz évszakot a néhány hetes nedves évszak váltja, amikor felélénkül a világ, előbújnak az állatok, a népek megtartják ünnepeiket.

2 Merano története

2.1 Kezdetek

Merano ismert történelme csupán néhány száz évre nyúlik vissza. Az ezt megelőző időszakban a legreggebbek visszaemlékezése szerint volt az Istenek Összecsapása, amikor minden Isten meghalt, és szétzúzták a földet. Évszázadokig bunkerekben húzták meg magukat az emberek, míg a bölcsék úgy nem határoztak, hogy előjöhetnek. Kint csak pusztulást, és számukra megérthetetlen eszközök maradványait találták. Szerencsére voltak néhányan közülük olyanok, akik meg tudták fejteni a berendezések titkát, és számos dolgot újra elő tudtak állítani: felfedezték az elektromosság alapjait, a szélérőművet, a világítást, a kerekek meghajtását. A legnehezebb dolguk azokkal a járművekkel volt, amik kívülről vasból, vagy alumíniumból voltak, belül meg műanyag ülőalkalmatosságok lehettek. A masinák vaskerekeken gurultak, és rengeteg ismeretlen szerkezet volt bennük. Mivel csak nagyon nehezen gurultak, többnyire nem tudták használni semmire sem, hacsak nem beolvasztani.

Rádöbrentek, hogy hatalmas civilizáció élhetett előttük, ami az Istenek Összecsapásakor elpusztult, és találmányaikat magukkal vitték a feledésbe.

Mivel az üregekben, ahol eddig bujdosnak, elfogyott az amúgyis szűkös mért élelem, megpróbálták megélni ab-

ból a tudásból, ami megmaradt nekik. Így elszaporodtak a kisebb falvak, ahol energiát termeltek, növényt termesztettek, és állatot tartottak. A legfontosabb haszonállatok a juh, a disznó és a csirke volt: ezt a három fajta állatot tudták megmenteni a több száz éves sötétben kuksolás alatt.

A szétköltözés után egyre kezdtek egymástól elidegenedni a települések. A szegényebb falvak lakói pedig kezdtek megdézsmálni a gazdagabbak életárait. Szinte mindenhol meglátta ebben valaki a lehetőséget, akik egyre több hatalmat szereztek. Amelyik faluban nem volt ilyen, az gyorsan eltűnt a színről, vagy bekebelezte egy másik falu, aminek volt.

Aztán az idők folyamán ezek az emberek egyre több hatalomra tettek szert. Mivel a megmaradtak nem ismerték a pénz fogalmát, többnyire cserekereskedelem útján, de volt, aki rablással, lopással, fenyegetéssel szerezte hatalmát. Akárhogy is, de végül hatalomra jutottak, és elkezdtek a vezetők nyíltan egymás ellen is fellépni. Harcos alakulatokat szerveztek: hol védelmi, hol támadói feladatokat láttak el. A militarizáció miatt elkezdtek kiéleződni az ellentétek a falun belül is, ahol a dolgok elsimítását is ezek a fegyveresek oldották meg.

Egyesek lassanként felfedezték magukban olyan mentális képességeket, amivel magukat, illetve környezetüket

tudták befolyásolni. Ezt a legkülönbözőbb dolgokra használták, de a többiek szemében mindegyik formája boszorkányságnak minősült, és így – leginkább irigységből és félelemből – elindult a boszorkányüldözés. Egyesek tudásukat felhasználva megpróbálták fémeket előállítani boszorkánykonyhájukban – mivel a fémek csak a fennmaradt eszközökben voltak megtalálhatók –, több-kevesebb sikerrel. E másik csoport, akik alkímistáknak nevezték magukat, már többet hozott a városállammá szerveződött falvak vezetői számára, akik felismerték a „Kenyeret és cirkuszt a népnek” elvet: a boszorkányüldözésben szükséges Pszi felismerő tárgyakat (sosem nevezik ezeket mágiusnak, holott azok), és titkon az ezt félrevezető eszközöket fejlesztették ki velük. Hiszen a Pszi ellen a vezetőt ki más tudná megvédeni, mint egy Pszi használó?

Néhány ember tudott írni-olvasni, és megpróbálták rávenni a többieket is az ismereteik fejlesztésére. Erről a többség – természetesen a vezetők irányításával – hallani sem akart. Az okoskodókat többnyire elzavarták az egyre nagyobb hatalommal bíró vezetők, akik felismerték, hogy a nép iskolázottsága elsöpörheti őket. Ezek az emberek száműzöttek lettek, de a legtöbbször egyik helyről a másikra vándorolt, nem maradva meg sehol sem egy-két napnál többet, ugyanis ennyit engedélyeztek a vándoroknak, ha nem akarták, hogy elkeressék őket. Egy idő után ők lettek a hírvivők, akik történeteikkel elkápráztatták a népeket esténként a fogadóiban. Innentől már csak egy lépés volt, hogy elkezdték lejegyezni a történelmet, mivel írástudók voltak.

2.2 Mindennapok

A feljegyzett történelmet a hírvivők egy titkos helyen gyűjtik, és ott rendszerezik. Az emberek legtöbbször

azt hiszi, hogy fő céljuk az, hogy az újkor történelmét lejegyezzék. Csak nagyon kevesek ismerik az igazságot: megpróbálják kideríteni, hogy mi volt azelőtt, és mitől következett be a csapás. Sokan azzal vannak elfoglalva, hogy a régi tárgyak működését próbálják megérteni. Ezek az emberek nagy megbecsülésnek örvendenek, legalábbis, amíg nem derül ki, hogy a hírvivőkhöz tartoznak. Őket technikusoknak hívják, és minden városállam megpróbálja az odaérkező, nagy technikai tudással rendelkező embert ottmarasztalni. Néha erőszakosan, de leginkább csak szép szóval, nagy ígéretekkel.

Mostanra kialakultak azok a sztereotípiák, hogy a boszorkányok nagyon rosszak, a technikusok nagyon jók, az alkímisták különös emberek, de jók, a hírvivők pedig nem szívesen látott vendégek hosszú távon.

Azzal senki sem törődik, hogy ez miért van így, és hogy ezek egymásnak ellentmondanak. Ugyanígy nem törődik senki azzal sem, hogy miért harcolnak egymás ellen a városállamok, a fosztogatáson kívül.

A mindennapi emberek földműveléssel foglalkoznak, és megpróbálnak önellátók lenni. Természetesen nem tudnak mindent termelni, így a hiányzó, de szükséges holmikat kereskedőkaravánok szállítják, akik bevezették a fémpénzt, mint fizetőeszközt. A hírvivők leginkább karavánokkal együtt utaznak, és nem ritka az sem, hogy más karavánnal, esetleg egymagukban mennek tovább.

Akik nem telepedtek le, leginkább zsoldosok, vadászok, technikusok, karaván-kézművesek, haramiák, és természetesen a hírvivők. Számuk – legalábbis a letelepedtek szemszögéből – azóta szaporodott meg, mióta bevezették a pénzt, ami felélénkítette a szolgáltatási iparágat. A természetfölötti képességekkel megáldott emberek megpróbálnak elrejtőzni, szakmát tanulni. Gyakran zsoldosok vagy hírvivők, mivel a városokban a védelem nélküli Pszi használók gyorsan lebuknak.